

a t o

ze správných, stavu věci i zákonu vyhovujících důvodů napadeného usnesení, jež rekusem nebyly vyvráceny a k nimž se ještě dodává, že ani z tvrzení námitek, že směnka nebyla při podpisu vyplněna, nelze dovoditi, že žalovaná uplatnila, že směnka neměla všechny podstatné náležitosti ani v době podání žaloby. Žalovaná ostatně nerozvedla v tomto smyslu ani při ústním jednání žádnou ze včasné podaných námitek, zejména nedostatek aktivní legitimace žalobkyně k žalobě ani neplatnost směnečného závazku.

Čís. 10274.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Vrátný v průmyslovém podniku patří do skupiny zaměstnanců uvedených v druhém odstavci § 12 zákona.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv II 823/29.)

Žalobce, vrátný v průmyslovém podniku žalované firmy, domáhal se na žalovaném zaplacení odměny za práci přes čas. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání žalované jest oprávněno, pokud s hlediska nesprávného právního posouzení věci vytýká, že žalobní nárok není po právu proto, že u žalobce, jenž zastával v podniku žalované firmy místo vrátného, nelze výkony nad osmihodinovou pracovní dobu pokládati za práce přes čas, jež by musily býti podle zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. zvláště odměněny. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl vrátným v průmyslovém podniku žalované firmy, a žalobce sám zdůrazňoval ve sporu a opakuje to i v dovolací odpovědi, že jeho práce záležela v tom, že vykonával jen dozor nad vchodem a vjezdem do závodu, dohlížel na dovážené a vyvážené zboží, kontroloval dělníky nastupující do práce a opouštějící práci, obsluhoval telefon a sděloval onemocnělým dělníkům adresu závodního lékaře, který měl právě službu. Dále uvedl žalobce v dovolací odpovědi výslovně, že práce vrátného byla mu svěřena proto, že pro tělesné nedostatky nemohl konati službu, pokud se týče těžkou práci jako dělník. K tomuto přednesu žalobcovu, který jest mu, jak se dále ukáže. na úkor při právním posouzení věci, jest přihlížeti, i pokud byl učiněn teprve ve vyšší stolici (viz rozhodnutí čís. 3007 sb. n. s.). Vrátný (portýr) patří do skupiny zaměstnanců uvedených v druhém odstavci § 12 zákona čís. 91/1918 a ve výnosu ministerstva sociální péče ze dne 21. března 1919, č. j. 1751/III-19

(otištěného ve věstníku téhož ministerstva). Podle tohoto ministerského výnosu jest totiž pod ustanovení odstavce druhého § 12 počítati zejména zřízence soukromých společností hlídacích, ponocné, samostatné hlídače ve stájích, v r á t n é, domovníky, hasiče z povolání atd. Jde tu o pracovní skupiny, jež jsou určeny k střežení domů, podniků nebo k hlídání zvířat, tedy k úkonům, jež nelze vyjádřiti normálně pracovní dobou a při nichž namnoze nejde o nic jiného, než o dozor, skládající se celkem z nepatrných a nenamáhavých pracovních výkonů. O těchto osobách předpokládá zákon, že jejich pracovní úkony bývají obyčejně nepravidelné a jen nepatrně namáhavé, a proto je vyjímá z působnosti osmihodinové doby pracovní. Jest všeobecně známo, že na příklad vrátný sedává mnohdy i delší dobu ve vrátnici, než se mu naskytne příležitost, by někoho nebo něco kontroloval. I podle toho, co žalobce sám o sobě a o způsobu své práce uvedl, jest usuzovati, že i on patřil do skupiny zaměstnanců, o nichž § 12 druhý odst. zákona čis. 91/1918 a zmíněný ministerský výnos stanoví, že jim náleží ve 24 hodinách odpočinek dvanáct hodin. Žalobce sám tvrdil, že jeho práce trvala jen dvanáct hodin denně, měl tedy dvanáct hodin denně odpočinku a jeho práce nepřesahovala výměru v § 12 druhý odstavec zákona stanovenou, takže ji nelze pokládati za práci přes čas ve smyslu §§ 1, 6 a 7 zákona čis. 91/1918, pokud trvala déle než osm hodin denně. Žalobce byl naopak jako vrátný povinen, by za smlouvenou mzdu vykonával uloženou mu práci po 12 hodin denně, a nemá proto nároku na zvláštní odměnu ve smyslu zákona čis. 91/1918 za služby konané nad osmihodinovou dobu pracovní (srovnej též rozhodnutí čis. 8896, 9146 sb. n. s.). Přiřkly-li nižší soudy přes to žalobci nárok na tuto odměnu, neposoudily věc správně po stránce právní a dovolací důvod podle § 503 čis. 4 c. ř. s. jest v této příčině opodstatněn.

Čís. 10275.

Domek vystavený po 27. lednu 1917, třebas původně bez úředního povolení, jež bylo teprve dodatečně uděleno a přeměněný později v byt, nespadá pod ochranu nájemců.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv II 616/30.)

Soudní výpověď z domku procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud ponechal výpověď v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvody podle § 503 čis. 2, 3 a 4 c. ř. s. není oprávněné. Dovolateli jest přisvědčiti v tom, že jde hlavně o řešení otázky, zdali domek, v němž jest najatý byt, lze pokládati za novostavbu